

Verloren

*Want de Zoon des mensen is gekomen,
om te zoeken en zalig te maken,
dat verloren was.
Lukas 19:10*

Katja

Een paar minuten voor acht klonk het vertrouwde geluid van de winkeldeur, gevolgd door het bekende: ‘Joehoe, ik ben er!’

‘Hoi Margot, ik leg net de laatste hand aan het bruidsboeket!’ riep Katja haar vanuit de bindruimte toe. Goed dat Margot er al zo vroeg was, dacht Katja dankbaar. Dan kon zij nog een laatste kritische blik op het boeket werpen.

Margot stormde met een langgerekt ‘Hooooiiii!’ de binderij in en kwakte haar tas met een zwaai op de bindtafel. Katja keek er niet van op, haar bloembindster hield er wel vaker dramatische entrees op na. Ze volgde de blik van Margot, die bleef hangen bij het boeket in Katja’s handen. Midden in haar actie kwam ze tot stilstand en zei bewonderend: ‘Wauw! Is dat het boeket?’

‘Hoeveel bruidsboeketten denk je dat ik vandaag ga maken?’ vroeg Katja met opgetrokken wenkbrauwen.

Margot schoot gniffelend haar werkbloesje aan, waarop in felgroene letters de woorden *Katja’s bloemenstalletje* waren gestikt. Ze bond haar lange blonde haar op in een paardenstaart en ruimde snel haar spullen op.

‘Laat me eens kijken wat je ervan gemaakt hebt’, zei ze op moederlijke toon en Katja overhandigde haar het boeket, waarvan alleen de stelen nog afgewerkt moesten worden. Ze bekeek het vanaf een armlengte van alle kanten.

Katja hield haar adem in. Margots mening was belangrijk voor

haar. Bruidswerk was nooit eenvoudig om te maken, altijd lagen twijfel en onzekerheid over haar eigen kunnen op de loer. En dit keer was de druk nog hoger: Ina was niet zomaar een klant maar een vriendin, en ze kon haar niet teleurstellen door het te verprutsen.

‘Mooi!’ zei Margot bewonderend. ‘Leuk, die lathyrus.’

Ina had gekozen voor een klassiek boeket dat leek op een waterval van bloemen, in de pasteltinten zachtroze en lila. Het stond vast prachtig bij de jurk die ze zou dragen op deze grote dag.

Margot plukte voorzichtig aan de tere bloemstelen om te kijken of het boeket goed gebonden was. Met haar gefronste wenkbrauwen gaf ze een goede imitatie weg van haar eigen kritische leraar op de bloemistenvakschool. Katja hield een lachje in.

Eindelijk kwam ze met het verlossende commentaar. ‘Perfect, ik zou er niets meer aan doen, behalve dan de stelen wegwerken, natuurlijk.’

Alsof Katja dat zou vergeten. ‘Dank je, ik vind hem ook mooi gelukt’, zei ze, zekerder dan dat ze zich voelde. Waarom was ze zo gespannen? Ze had wel vaker bloemwerk gemaakt voor bekenden. Ook voor trouwerijen waar ze zelf voor was uitgenodigd. Het was vast omdat er vandaag nog zo veel werk op haar wachtte dat ze zo zenuwachtig was.

Margot haalde haar uit haar overpeinzing. ‘Ik ben toch zo benieuwd naar Ina’s jurk! Past hij een beetje bij haar?’ viste ze terwijl ze het boeket teruggaf aan Katja en doorliep naar de koelcel. Toen ze de deur opendeed, vulde het geluid van de koelmotor de ruimte. Katja besloot de opmerking te negeren, ze zou toch niets prijsgeven van Ina’s geheim.

Katja had de trouwjurk gezien om de bloemen erop af te kunnen stemmen. Ina, de zestig al gepasseerd, had gekozen voor ingetogen kleuren, die pasten bij haar persoonlijkheid. Margot, nieuwsgierig als ze nu eenmaal was, probeerde bijna dagelijks

stukjes informatie over de bruidskleding bij Katja los te peuteren, tot nu toe zonder resultaat.

Margot stak haar hoofd om de deur van de koelcel en schonk haar een innemende glimlach, bedoeld om haar over te halen om indiscreet te worden.

Katja lachte haar uit en maakte een gebaar dat aangaf dat haar lippen op slot waren. ‘Helaas, maar vanmiddag om halfdrie ga je het zien!’

Op dat tijdstip stond het paar voor de trouwambtenaar. Leen zou het boeket om halftien ophalen, dus ze hadden nog genoeg tijd. Katja hoopte de corsages tegen openingstijd af te hebben. Samen met Margot ging dat vast lukken.

Met ge oefende hand knipte Katja de stelen van het boeket eerst af op de gewenste lengte en omwikkelde ze vervolgens met lilakleurig lint. Ziezo, nu het boeket nog op een schone vaas zetten en dan was het straks tijd voor de corsages, maar nu eerst een bakje koffie!

Terwijl ze water in het reservoir goot was daar opnieuw die onrust over het verdere verloop van de dag. Was ze iets vergeten, waardoor ze zich zo onzeker voelde?

Toen de koffie doorgelopen was en ingeschonken, kwam Margot terug uit de winkelruimte.

‘De bloemen staan op hun plek’, zei ze. ‘Dan hoef ik straks alleen de buitenpresentatie nog in orde te maken, als we opengaan. Welke corsages gaan het worden?’

Katja liet haar de plaatjes zien met de voorbeelden. Die van Leen was in de kleuren van het bruidsboeket, die van de gasten neutraal van kleur.

‘Ga jij die voor Leen maken?’ vroeg Margot.

Katja aarzelde even met het antwoord. Margot zat in het tweede jaar van haar bloembindersopleiding en zou het kunnen, overwoog ze.

‘Maak jij hem maar’, stelde ze voor en de met zorg opgemaakte wimpers van het meisje schoten omhoog in opperste verbazing.

‘Echt? Tof, doe ik!’ Enthousiast verzamelde ze de bloemen die ze nodig had, terwijl Katja het corsagedraad en afwerkmateriaal erbij pakte. Waarom was zij toch altijd zo onzeker en dit meisje zo onbevangen, bedacht ze.

Tijdens het koffiemoment bespraken ze de planning voor de komende dag. Katja hoopte dat, door het allemaal nog een keer door te nemen, haar zenuwen zouden bedaren.

‘Eerst de corsages maken’, zei ze, ‘en alles klaarzetten voor Leen. Om halfelf kan ik terecht bij de feestlocatie, voor de tafelversiering. Jij sluit de winkel om één uur?’

Het was een overbodige vraag. Ze hadden alles al doorgesproken.

Wegens een trouwerij zijn we vrijdagmiddag 2 mei vanaf 13.00 uur gesloten.

Dit opschrift hing al heel de week in het zicht en de meeste klanten hadden er niet negatief op gereageerd. Ina was een bekend gezicht in winkel, en menig klant had meegeleefd met haar huwelijksvoorbereiding. Ze was de laatste dagen overladen met gelukwensen en kaartjes.

‘Yes inderdaad! Ik heb de tijd na enen echt nodig, hoor’, antwoordde Margot verontschuldigend. ‘Ik moet me nog omkleden en Anne en ik hebben ook nog tijd nodig samen.’

Katja liet haar in een gebaar merken dat ze daar geen probleem mee had. Katja’s dochter Anne had aan Margot gevraagd of ze haar kapsel wilde verzorgen op Ina’s grote dag. Met haar spontane aard was Margot daar grif op ingegaan en de meiden hadden daarna alle mogelijke kapsels bekeken die in aanmerking kwamen. Anne had zichtbaar van de voorpret genoten en Katja was blij voor haar. Om één uur zouden ze vertrekken naar Margots

huis, om zich daar klaar te maken voor het feest. Dat gaf Katja de vrijheid om zich te richten op haar taak om het bloemwerk in de kerk in orde te maken. Dat was dus goed geregeld.

Voor Katja betekende deze dag in de eerste plaats veel werk. Toch was het ook een eer om het bruidswerk voor Ina te verzorgen. Ina was een goede vriendin geworden in de afgelopen jaren. Ze had Katja door een moeilijke tijd heen geholpen, net als Katja dat ooit bij haar had gedaan, na de dood van Ina's eerste man.

Katja schoof de koffiemokken opzij en ze begonnen aan de corsages, die, toen de routine er eenmaal in zat, binnen drie kwartier klaar waren. Net voordat Leen de winkel in kwam.

'Hoi dames, wat een stralende dag en wat een aangename aanblik!'

Margot begroette hem op haar onstuimige manier. 'Wauw man, dat pak staat je goed!' riep ze hem toe, met een bewonderende blik op zijn traditionele donkerblauwe kostuum.

Katja knikte geestdriftig. 'Ja, je ziet er zeker goed uit!' Katja merkte dat Margots opwinding aanstekelijk werkte.

Leen begon te blozen en draaide om zijn as om de dames de kans te geven hem nog een keer goed te bekijken. Ondanks zijn grijzende haar had Leen een uitstraling die hem jonger deed lijken dan zijn achtenzestig jaren. Soms kon hij ronduit jongensachtig reageren en ze snapte dat Ina zich jonger voelde sinds ze hem had leren kennen. Leen had Ina tot bloei gebracht.

'Kijk nu nog maar eens goed, vanmiddag zullen jullie alleen nog oog hebben voor de bruid, jullie dames kennende.'

De knipoog die Katja van hem kreeg, deed haar glimlachen.

'En met recht, kijk maar ...' Ze liet hem even alleen met Margot en kwam terug met het boeket en de doos met corsages. Leen bewonderde het bloemwerk en gaf hun welgemeende complimenten.

Margot bevestigde daarna met vaardige hand de corsage aan zijn revers. ‘Zo meneer, u bent er klaar voor! Kijk wel uit voor autogordels. Die zijn dodelijk voor corsages!’

Leen beloofde heel voorzichtig te zijn en iedereen de waarschuwing mee te geven, maar Katja onderbrak zijn woordenstroom en bonjourde hem onverbiddelijk de deur uit. ‘Ik heb nog meer te doen vandaag, ga naar je bruid. Succes op het stadhuis, en wel ja zeggen, hè!’

Hij zwaaide met het bruidsboeket als teken dat het wel goed zou komen. ‘Tot vanmiddag, dames’, zei hij vrolijk.

Katja kon het niet helpen, maar riep hem nog na dat hij vooral voorzichtig moest doen met het boeket. Ze hoopte dat het niet uit elkaar zou vallen omdat Leen zo nodig lollig wilde doen. Margot grinnikte en keek hem voor de ingang van de winkel na. ‘Jammer dat we er niet bij kunnen zijn als hij haar ophaalt’, verzuchtte ze.

‘Je mag blij zijn dat je voor hun bruiloft bent uitgenodigd!’

Margot keek haar beledigd aan. ‘Ina hoort zowat bij de inventaris hier! Natuurlijk mag ik komen.’

Met een grijns op haar gezicht liep Katja opnieuw terug naar achter en begon de bloemen voor de feestlocatie uit te zoeken. Margot had gelijk. Ina was niet weg te denken uit de winkel. Ze hadden haar leren kennen als een vaste klant, die altijd al een praatje maakte met Katja en de meiden. Toen overleed haar man, ruim vijf jaar geleden. Ze hadden met haar meegeleefd, boden haar een kop koffie, een pakje zakdoekjes en een luisterend oor. Vanaf die dag kwam ze vaker even langs, ook als ze geen bloemen nodig had. Op een drukke dag was ze bijgesprongen en de rest was geschiedenis. Katja had haar geadviseerd elders betaald werk te gaan zoeken. Het was de verkapte mededeling dat ze Ina niet op de loonlijst kon zetten. Zo veel bracht de winkel niet op.

Ina had dat weggewuifd, omdat het haar daarom nooit te doen was. Ze was graag in de winkel en als ze hen niet tot last was, dan wilde ze blijven helpen, als vrijwilliger. Zo was de basis gelegd voor een dierbare vriendschap. In het bloemenstalletje werd er tijd gemaakt om samen te lachen en te huilen. Sterke verhalen en diepe gevoelens werden gedeeld. Ina zei dat ze haar door de moeilijkste periode heen hadden geholpen, in de tijd dat haar man overleed. En Ina had Katja de afgelopen drie jaar op haar beurt bijgestaan, nadat Hans verdween, door te luisteren als ze het moeilijk had en door praktisch hulp te bieden.

Hans? Als ze eerlijk was, had ze al meerdere dagen niet aan hem gedacht. Dat was nieuw. Was dat een goed teken?

Na zijn onverwachtse verdwijning was ze met een gebroken hart en een hoofd vol vragen achtergebleven. Inmiddels had ze het zover verwerkt dat ze geen behoefte meer had aan antwoorden. Die zouden haar toch niet verder helpen.

Kom, je hebt nog zo veel te doen, zei ze tegen zichzelf. Haar drukke tijdsschema van vandaag zou haar vast helpen om de onderhuidse spanning die ze nog steeds voelde de kop in te drukken.